

ВІРШУЮ

№ 11 (262)
ЛИСТОПАД
2020

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

**Осінь холодом тіло проймала,
Цяпотіла дощами по шкірі,
Павутинням думки огортала
І прокрастися в душу хотіла...**

**Але ні, їй не сила пробити,
Панцир віри збудований світлом.
Намагалась вона остудити
Душу сяючу в'їдлигим вітром...**

**Але як не старалась, невтомно,
Не зуміла цього і не зможе!
Бо що осінь супроти любові,
Що несе у собі Слово Боже!**

**І душа за цим словом навіки,
Мов за світла стіною, витає,
Не старайся пробитися, вітре,
Тільки крила свої поламаєш!**

Галина БРИТАН

СПАСИТЕЛЬ, ЯКИЙ СПІВЧУВАЄ

ДРІБНІ РЕЧІ

«... були, немов вівці, що не мають пастуха. І зачав їх багато навчати» (Марка 6:34б).

«І, як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, і змилосердивсь над ними, і їхніх слабих уздоровив» (Матвія 14:14).

Добре, що ці вірші не були написані про мене. Добре, що тисячі людей не залежали від Макса Лукадо в навчанні та харчуванні. Особливо в день, коли би я щойно отримав звістку про смерть дорогого друга. Чи в день, коли я хотів би бути наодинці зі своїми друзями. Або після того, як я сів би в човен, щоб позбутися народу. Якби на узбережжі Віфсаїди на місці Ісуса був я, вірші б говорили що-небудь на зрієць: «... були, немов вівці, що не мають пастуха. І Макс сказав їм припинити бродити по полю і повертатися у свій загін». Або: «І, як вийшов, Макс побачив багато народу, пробурмотів щось про те, як важко взяти вихідний, і викликав гвинтокрил. Після цього він та його учні вирушили в будинок відпочинку».

Добре, що на мені не була відповідальність за цих людей. У мене абсолютно не було настрою ні читати їх, ні допомагати їм. У мене навіть не було бажання бути з ними.

Але мені здається, в Ісуса теж не було бажання бути з ними. Зрештою, Він залишив їх, чи не так? У Нього було

бажання піти й побути на самоті. То що сталося? Чому Він не сказав їм відчепитися? Що змусило Його передумати та провести весь день з цими людьми?

Відповідь ось: «... і змилосердивсь над ними...» (Матвія 14:14). Грецьке слово «змилосердитися» («сплагснїзоматї») ви не дуже часто почуєте на свою адресу, якщо тільки ви не студент-медик і не вивчали спланхнологію. Але якщо це так, то ви знаєте, що «спланхнологія» – це вивчення внутрішніх частин людини. А точніше – вивчення кишок.

Коли Матвій писав, що Ісус змилосердивсь над ними, він не мав на увазі звичайне співчуття стосовно них.

Ні, слово тут більш промовисте. Матвій каже, що Ісус відчував їхній біль «у своєму животі». Він відчував слабкість калік. Він відчував страждання хворих.

Він відчував самотність прокажених.

Він відчував сором грішних. І коли Він відчув їхній біль, Він вже не міг не зцілити їх рани. Їх потреби відізналися в Нього глибоко всередині. Він був настільки зворушений їх потребами, що забув про Свої.

Він був ведений болем цих людей, і Його власні потреби відійшли на другий план. Коли Ісус приплив до Віфсаїду, Він був сумний, втомлений і жадав побути наодинці зі Своїми учнями.

Ніхто не дорікнув би Йому, якби Він покинув натовп вразі. Ніхто б не звинуватив Його, якби Він розпустив людей. Пізніше Він зробив це. Пізніше Він попросив їх розійтися і шукав усамітнення. Але не раніше, ніж Він «слабих уздоровив» (Матвія 14:14) і «зачав їх багато навчати» (Марка 6:34).

Спаситель, який співчуває, забув про Себе і служив іншим.

«Те, як ми проводимо наші дні, – це, зазвичай, те, як ми проводимо своє життя» (Енні Ділард).

У дитинстві я боявся однієї речі. Тільки не знав, як її назвати. Тепер я можу дати визначення: це нудьга. З моменту, як мої ноги ставали на підлогу, я повинен був рухатися.

Занадто тихо? Увімкни музику. Самотньо? Знайди друга для гри. Чи виріс я в дорослому віці з цих дитячих бажань? Не зовсім. Як у Захарія 4:10, я «погорджую днем малих речей».

Я читаю перші п'ять книг Біблії. Звичайно, це прекрасні історії: переправа через Червоне море, золоте теля, гора Синай. Чудовий зміст для фільмів.

Але... 40 років від Єгипту до землі обітованої (14 600 днів і 350 400 годин) – це тривалий час. Чи можна таке собі уявити? Або – манна як триразове харчування. День за днем той самий розпорядок. Істе манну, вмивається, розпалює багаття. Істе манну, вмивається, розпалює багаття. Лягає спати. Повторіть це знову і знову.

Проте ось що я сьогодні зрозумів. Існує потужна мета в тому, щоб робити дрібні речі добре. Так, іноді в нас буває величезна радість. Але більша частина часу – це день, схожий на будь-який інший день. Я виявив, що так працює Бог. Він ніколи

не поспішає. Він стійкий. Звідки я знаю? Я дивлюся на раннє життя Ісуса. Він навчався і зростав протягом 30 років – 10 950 днів – та вчився бути теслею. «А Ісус набував мудрості, віку та благодаті – у Бога і в людей» (Луки 2:52).

Три десятиліття невідомості!.. Той, хто створив всесвіт (Колосян 1), майстрував столи вдесятеро довше, ніж тривала Його подорож до Порожньої Могили.

Коли я переживаю – я читаю у книзі Повторення Закону, 8:2, ці слова: «І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоєму, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні».

Покірність, випробування, слухняність. Повторіть це знову. Бог завжди на роботі. Навіть коли нам може бути нудно.

Ренді МАРШАЛ.

ПАМ'ЯТКА ХРИСТІЯНИНА ІНТЕРНЕТНИКА

СТОР. 3

УКРАЇНА - ОДНА З ЛІДЕРІВ САМОГУБСТВА В ЄВРОПІ

СТОР. 4

ОБМІН НА ХРЕСТІ

СТОР. 5

ЕГЕР: ЖІНОЧА ІСТОРІЯ СПАСІННЯ

СТОР. 7

"Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом" (Колосян 3:2-3).

БЛАГОДАТЬ НА ЖИТТЯ

З самого дитинства я потрапляв в обставини, які загрожували життю.

Мама розповідала, що я був дитям дуже жвавим. Одного разу мене, ще немовля, вона покляла на ліжку спати, а сама пішла робити якусь нагальну роботу, якої в сільській жінки було багато. Раптом затри-вожилася й побігла глянути, як мені спиться, – і жакнулася. Я прокинувся і, чеберяючи ніжками, отак на спині заштовхав себе до стіни, моя голова провалилася в щілину між стіною і ліжком – і я там уже зади-хався. Ще хвилику – і мене не стало б.

А то мама, на мої слізні прохан-ня, відпустила мене купатися з дядьком, який сам ще був дитиною. І коли поверталися додому, я вибіг на місточок, став на його край – і зірвався вниз головою на купу сміття зі скла і каміння. Не пригадую, як мене принесли додому. Пам'ятаю тільки запах йодоформу, яким дідусь-ветеринар засипав мені рану. Не знаю, скільки пролежав без пам'яті. Але одужав. До цього часу маю великий шрам на голові.

У нас на Поліссі багато води. Моє село розташоване над заплавою річки Случ. Я любив купатися. Ліз у воду навіть тоді, коли поряд нікого не було. Пригадую, що брав гумовий м'яч в руки і запливав аж на середину широкої водойми біля села. Особливо мені цікаво було це робити, коли на другому березі хтось купався. Хотів похизуватися, що я вмюю плавати, а плавав я тоді ще не дуже добре. Милість Божою не втопився.

А ще була купа хвороб, які я пере-ніс в дитинстві, і Бог дав мені благо-дять на життя. Він хотів, щоб я жив.

Світ жорстокий

Я ріс дитиною дуже вразливою. Коли батько карав моїх менших братів-непослухів, то я плакав і просив їх не бити. Для мене було трагедією побачити, як один із сусідських хлопчиків мучив цуценя, проколюючи його дротом. Я після того довго плакав і того хлопця не любив і боявся. Ще пам'ятаю, як я розридався, коли батько вдарив ногою свиню, яка рвалася з хліва на двір. Мені було дуже шкода свинки. Я не міг чути, як верещить свиня, коли її заколюють. Закривав вуха руками або запихав голову під подушки, коли був у хаті. Не міг дивитися на жорстокості в телевизорі чи в клубі на кіносеансі, заплющував очі та затуляв вуха, мало не залазячи під стілець. Плакав над книжками, якщо герої страждали. Пам'ятаю сльози жалю та співчуття, які в мене викликали оповідання «Муму» Івана Тургенєва.

Людське лукавство

У школі свято вірив у комуністичні ідеали, про які нам розповідали вчителі, чув по радіо, читав у газетах. Думав, що комуністична партія – і справді честь і гордість людства. А Радянський Союз – найсправедливіша й наймогутніша країна у світі. Але був вражений, коли якимось почув, що голова колгоспу й парторг матюкаються, що комуністи кажуть неправду й крадуть.

Моя наївність особливо проявилася, коли я служив у армії. У першу ніч нас, призовників, обібрали

солдати, які прослужили на рік довше, а офіцери за нас і не заступилися. У мене один сержант «позичив» гроші, і я зрозумів, що на вічне віддання. Коли одного разу заікнувся про справедливість, то був висміяний і обляяний, добре, що не побитий.

Якось вночі підслухав, як старшина розповідав солдатам-дембелям про свої походеньки, зокрема про те, як він знущується над своєю дружиною і підлеглыми. Він був абсолютно аморальною людиною, але цим ще й хвалявся. А одного разу мене взяли на день армії в дитячий садок, щоб розповісти дітям про славних захисників Вітчизни. Дітки приготували подарунки для солдатів частини – зубні щітки, пасти, прилади для гоління і багато інших дрібниць, які могли пригодитися арміяцям. І що ж – цим скористалася тільки невеличка група вибраних. Ось тобі честь і слава.

Є Бог!

Навчаючись у Луцькому педагогічному інституті, я особливо став розуміти свою недосконалість. Хоч не напивався, не курив, не блудив, але помічав у собі якісь непристойні бажання, міг сказати неправду, зробити щось погане. Мав переживання вини, але не усвідомлював своєї гріховності. Мене не задовольняли ні мій зовнішній вигляд, ні мої здібності чи успіхи. Це доводило до стану депресії

Оскільки про Бога не задумувався, бо вважав, як і більшість навколо, що Його немає, то шукав шляхів, щоб самому вийти зі своєї біди. Звертався до лікарів, уживав доволі сильні заспокійливі. Думав, що маю себе удосконалювати, щоб досягти бажаного. Цікавився вегетаріанством, системою «Детка» Порфірія Іванова, деякий час голодував і обливався холодною водою, ходив на заняття з ушу, робив різні вправи з хатха-йоги, читав Бхагават-Гіту, Блаватську, Клізовського, Реріхів та інших теософів. І ось одного разу в неділю залишився в гуртожитку сам. Вирішив почитати одну з книг Олени Реріх. Ліг горілиць у ліжку, високо підклавши під голову подушку – і взявся за читання. У книзі описувалося, який великий Бог – Творець неба й землі. І в якусь мить усвідомлюю, що стою на колінах біля ліжка й плачу. Є Бог!

У Бога немає випадковостей

У тій книзі йшлося про Ісуса Христа як про одного з багатьох учителів людства в ряду з Буддою, Конфуцієм та Магометом. Але Бог захотів виявити мені Сина Свого Ісуса Христа як мого Господа й Спасителя. І в моєму житті сталося кілька ніби випадкових подій.

Мій товариш, який зацікавив мене теософією та східними релігіями, вступив у бійку – і хлопці зламали йому щелепу. Він потрапив у лікарню. Я вирішив його відвідати. Тоді ж до нього прийшов його друг і однокласник Саша. Ми познайомилися. У Саші ді-дусь із бабусею були євангельськими християнами, він сам читав Біблію, ходив на зібрання. І каже мені: «П'ятдесятники в Луцьку, на Балці, побудували величезний дім молитви. Ідемо подивимось». Я згодився, хоч і мав деякий внутрішній бар'єр, щоб переступити поріг дому молитви.

Мені сподобалося зібрання, хоч я

мало що розумів. Пригадую, що ми сіли на балконі. Я відчував атмосферу незнайомого мені піднесення. Гучні молитви, емоційні проповіді, у які проповідники вставляли фрази на незрозумілій мові. Я намагався вловити окремі слова, і мені здавалося, що це або латина, або грецька мова, що наповнювало мене здивуванням і пошаною до проповідників.

Правда, явної переміни в мені не сталося. Але все-таки зміни відбулися. Я побачив, що в будинку молитви цікаво, що дуже багато людей, зокрема молоді, ходять на зібрання, що в них відкриті просвітлені обличчя. А ще зрозумів, що я не просто недосконалий, а дуже грішний, від чого страждав ще більше, ніж від своєї уявної недосконалості. Щоб знайти заспокоєння, став ходити по храмах – і в православні, і в костел. Зайду – і плачу гіркими сльозами всю службу. У цей час Саша мене познайомив ще з кількома віруючими людьми, які шукали нагоди зі мною поспілкуватися. Вони мені казали про любов Ісуса Христа до мене, про покаяння перед Ним, про Слово Боже, про служіння Богів. Я ніби їх і розумів, і одночасно мені було багато що незрозумілим, багато що тривожило мене. Я не відкидав їхньої дружби, але мав купу сумнівів щодо того, що вони кажуть, щодо правильності їхньої віри. Мені дуже імпувала їхня щирість. Я став читати Біблію і молитися. І знову сталася ніби випадкова подія.

Народження згори

Якось Саша каже мені: «Дідусь приїжджає в Луцьк, щоб побачити молитовний будинок і побувати на зібранні. Треба його зустріти й про-вести в дім молитви. Ідь зі мною». Я, дещо вагаючись, згодився. І ось сиджу на зібранні десь посеред залу, слухаю проповідь і плачу під тягарем своєї гріховності. Проповідник розповідає про страждання Христа, про Його смерть на Голгофському хресті за людей і що в мить Ісусової смерті завіса в Єрусалимському храмі, яка закривала вхід до святого святих, розірвалася «надвоє – від верху аж до-долу», і це означає, що доступ до Творця неба й землі відкритий. І раптом до моєї свідомості доходить, що Ісус Христос, Син Божий, помер за мої гріхи на Голгофі й дарує мені прощення. Я відчув, ніби Він поряд, що заспокоїло моє почуття й мій дух. Я й далі плакав, але це вже були сльози радості, сльози звільнення від тягара вини, якого не міг нести й уже знемагав. Це була мить моєї зустрічі зі своїм Спасителем Ісусом, мить мого народження згори.

Життя прекрасне

Світ ніби змінився. Кольори стали яскравішими, люди добрішими й дуже приємними. Захотілося жити, творити, розповідати всім про Ісуса Христа. Зустріч з Ісусом Христом позбавила мене багатьох сумнівів: Бог справді мене любить; Він ради Сина Свого простив мені мої гріхи; віра, яку сповідають євангельські християни, правильна; Біблія – це істинне Боже Слово. Я став частіше ходити на зібрання та спілкування християн, більше читати Біблію, більше молитися. Змінилися теми моїх віршів – вони тепер стосувалися Біблії й мого Господа. А змінилися тому, що змінився весь я. І те світське, що було мені любим, стало бридким, незрозуміле духовне стало зрозумілим, а далеке небесне – близьким.

Мені нарешті відкрилося, що життя – це чудовий дар Божий, яким потрібно дорожити, що воно призначене для слави Божої й продовжиться у вічності, і що воно має свою повноту тільки в Ісусі Христі. Він «воскресення й життя», Він «хліб життя», Він дає благодать усім нам, щоб жити – жити вічно разом із Ним у радості й любові!

Василь МАРТИНЮК.

У ВЕНЕСУЕЛІ 575 ОСІБ ПРИЙНЯЛИ ХРЕЩЕННЯ ПІСЛЯ ОНЛАЙН-ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

Понад 500 осіб хрестилися у Венесуелі після онлайн-євангелізації у вересні 2020 року. За словами керівників церкви, восьмиденна кампанія щодня залучала понад 1000 відвідувачів на Facebook і YouTube, понад 4200 осіб вивчали Біблію в Інтернеті.

нових вірян за допомогою роботи в Інтернеті всього за тиждень, і ми славимо Господа за Його доброту».

За словами керівників церкви, щодня надходило в середньому 70 молитовних онлайн прохань від глядачів не тільки з Венесуели, а й з Бразилії, Колумбії, Перу, Еквадору, Панами, Мексики, Чилі, Парагваю, США, Тринідаду і Тобаго. Аруби, Аргентини та інших країн.

«Було дуже багато свідчень, які надійшли до нас через Інтернет від дуже багатьох людей з усього світу», – сказав Рамірес.

Відмінність цієї програми багато в чому пов'язана з інтенсивною стратегією просування і ретельною підготовкою. «Ми вдячні за важку роботу всім учасникам, нашим радіостанціям в Hope Radio Venezuela», – додав він.

Рамірес закликав членів церкви продовжувати брати участь у виконанні місії по поширенню Євангелія з усіма, кого вони знають. Пастори й місцеві церковні керівники продовжували підтримувати стосунки з усіма людьми, які брали участь в онлайн-дослідженнях Біблії, і після того, як ця програма закінчилася, відбулося ще більше хрещень.

Керівники церкви вже планують наступну онлайн-євангелізацію, яку намічено провести в другому кварталі 2021 року.

Logosinfo.org.

17 УВ'ЯЗНЕНИХ ОХРЕСТИЛИСЯ У В'ЯЗНИЦІ МІССІСІПІ

Офіс шерифа округу Ковінгтон у Коллінзі, штат Міссісіпі, святкував хрещення 17 ув'язнених.

4 жінки і 13 чоловіків прийняли хрещення у в'язниці Міссісіпі, повідомляє christianheadlines.com

Ми сподіваємось, що це новий початок, який змінить життя цих та багатьох

інших людей», – йдеться у повідомленні офісу шерифа у Facebook.

Сотні доброзичливців привітали ув'язнених з їх рішенням.

«Чудово, що ви всі обрали новий шлях. Наш Господь Ісус Христос завжди буде поруч, щоб втішати вас і дбати про вас. Однак коли Він відповідає на ваші молитви, це не завжди може бути те, що ви просили. Та все одно довіряйте Йому, бо Він – єдиний шлях до вічності», – сказав хтось.

ПАМ'ЯТКА ХРИСТІЯНИНА-ІНТЕРНЕТНИКА

Портрет сучасної людини майже завжди демонструє «встромлені» у вуха «шнурки» плеєра MP-3 і гаджет у руках господаря, що занурився в нього з головою. Інтернет – незмінний супутник сучасника і навіть, певною мірою, необхідність. Маса людей по всьому світові успішно призначилися у віртуальному світі й сприймають навіть коротке від'єднання від нього (наприклад, у літаку) як справжню трагедію.

Рух – ознака життя. В інтернеті не лише рух, а ціле бурління. Руки не бажано відпускати айфон і строчать повідомлення за повідомленням. Новинні фейки, «незаперечні докази» чийсь злочинів, вимоги «максимального перепосту» заливають стіни фейсбука й потопають у лайках із коментарями.

Коли людина запускає пошук «Гугл», вона навряд чи замислюється над тим, що її запит – лише один із 2 млн запитів, які цей ресурс одержує в цю хвилину. За той самий час користувачі фейсбука постануть 684 478 одиниць контенту.

Не менш активні й онлайн-покупці. Вони витрачають у середньому 272,070 \$ за хвилину. А це 391 мільйон доларів щодня. Щодня користувачі Інстаграм авантажують у середньому 55 млн світлин. Як і свою чергу, теж хтось переглядає, «лайкає», коментує. Додайте до цього новинні портали, безліч сайтів із пропозиціями скачати або подивитися популярні онлайн-фільми, наявність у середнього користувача декількох скриньок електронної пошти, СМС-повідомлення, Whatsapp, Твіттер – і у вас запаморочиться у голові від глибини прірви, в яку може зірватися будь-який сучасник.

Порочність анонімності

Хтось одного разу сказав: «Мегаполіс – найбільш прийнятне місце для самотності». Парадокс? Звичайно! Проте – факт. Це перша особливість інтернету: в оточенні, здавалося б, маси людей найчастіше почувається зовсім самотнім. Відчуття самотності – це стан, в якому тебе ніхто не бачить, а ти тимчасом можеш за всім спостерігати, що відбувається, писати, лягтися, анонімно хуліганити (під ніком, що тебе не викриє). Це коло, з якого людина часто не в змозі вибратися. З іншого боку – така самотність нерідко стає причиною депресії. Віртуальний світ навантажує, тисне на психіку й робить із людини дикуна, що втрачає здатність і навички жити в реальному світі.

Взагалі, анонімність порочна за своєю природою. Юзер, нік, аватарка – ці слова легко ввійшли у вжиток й міцно закріпилися в мові спілкування. І перше, і друге, і третє легко можна зробити яким завгодно – на будь-який смак і колір. За ними легко сховатися, вони відкривають широкі можливості для подвійного життя. Знаю молодих віруючих людей, які, ділячись досвідом, рекомендували своїм друзям заводити в соцмережах кілька акаунтів. Один – для друзів-християн, другий – для шкільних товаришів, третій – для всього іншого. При цьому поняття «для всього іншого» може містити в собі все що завгодно.

Наступна особливість – в інтернеті немає бар'єрів і стін. Один клік «миші» переносить тебе в іншу кімнату, а то й на інший континент. Там, де немає дверей, немає й необхідності заглядати в замкову щілину, можна сміливо входити до будь-якої кімнати й по-господарськи облаштовуватися. Тут усе можна, усе твоє.

Важко повірити, що всього кілька десятків років тому потенційному жениху натякнути віруючій дівчині, що вона мила його серцю, було значно складніше. Спочатку він повинен був якось чинити звернути на себе увагу, напроситися провести додому, потім, наважившись, признати побачення, і тільки через чималий відрізок часу насмілитися на серенаду під її вікном.

Сьогодні ж цей шлях значно скорочений – потенційному нареченому достатньо просто поставити «лайк» під світлинкою дівчини у фейсбуку – і він уже на середині шляху.

Те, що нормальна людина ніколи не дозволить собі сказати в присутності співрозмовника, залицяльник легко може «випалити» у віртуальному спілкуванні. Лягаса йому ніхто не дасть, а якщо дівчина й обуриться, то завжди можна позадкувати, пославшись на невдалий жарт. У такий спосіб стираються всі грані й перешкоди для швидкого знайомства.

І ще особливість. Поруч з усім гарним, потрібним і корисним в інтернеті безліч найрізноманітнішого бруду. У якомусь сенсі інтернет-сфера нагадує Содом. Недарма існує порівняння інтернету з містом, у якому роблять усе що заманеться: постануть (займаються написанням постів), викладають контент, викидають справжнє «сміття», але при цьому ніхто й ніколи не робить прибирання. Із цього приводу існує досить жорсткий жарт: «З інтернету ще ніхто живим не повернувся».

У такий спосіб для християнина відкривається три перспективи. Або прийти в «Содом» заради благовістя і проливати світло Христове, не маючи нічого спільного з ним (Содомом), що досить і досить непросто. Або, подібно до Лота, побачити щось добре в Содомі і самому надовго поселитися в ньому. Однак потім усе життя картати себе. Причому «поселитися» у буквальному значенні. Річ у тім, що наведена вище статистика відображає середні цифри. Це означає, що мільйони людей проводять в інтернеті значно більше часу. Незрівнянно більше. По суті, в ньому живуть. Тому третій шлях полягає в тому, щоб навчитися задовольнятися щонайменшим контактом з інтернетом і в такий спосіб забезпечити собі незалежність від нього, насолоджуючись життям «у реалі».

Усе під контролем?

У більшості випадків люди не усвідомлюють і, відповідно, не визнають факту своєї залежності від інтернету. Так само як і алкоголіки випиває «тільки на святі», а наркоман тримає «усе під контролем». Усе це нагадує людину, що зірвалася з балкона дев'ятого поверху і у польоті заявляє: «Усе гаразд, зі мною ще нічого поганого не трапилось».

Найбільш сприятливим ґрунтом для розвитку залежності людини від інтернету є її потреби. Що таке потреба? Абрагам Маслоу (засновник гуманітарної психології, 1908-1970 рр.) виявив, що потреби людини можна розділити на кілька умовних рівнів. У результаті своєї роботи вчений склав так звану піраміду потреб.

Нижні три рівні показують обмежені потреби. Що це означає? Якщо людина, наприклад, голодна, то в неї виникає потреба в їжі. Однак ця потреба обмежена розмірами шлунка й апетитом. Людина не може нескінченно споживати їжу, рано чи пізно вона насититься. Те саме відбувається зі здоров'ям, безпекою, дружбою тощо.

А от верхні два рівні, так звані «потреби до росту», мають іншу природу. Вони не обмежені. Моє еґо, моє «я». Кожна людина – ти і я – постійно намагається відтіняти, виділити, підкреслити власну винятковість, неординарність.

Середньостатистичний мешканець землі, якщо в нього є хоч якісь можливості, постарается купити не якусь простеньку футболку за два долари, а обов'язково брендову, за 25. Чому? Тут не обов'язково річ у якості. Марка, бренд надають людині певного іміджу (круто, свіжо, модно, ексклюзивно), таким чином, різниця у 23 долари робить споживача, на його думку, більш ефективним, іншим, не таким, як решта.

На двох потребах – повага, покращення самооцінки й самовираження – засновані технології всіх соціальних мереж. А оскільки ці потреби належать до розряду необмежених, можливості ресурсів практично також не мають меж. Вони можуть тримати людину на прив'язі нескінченно.

Соціальні мережі, до речі, не просто так надають свої «стіни» для користування інтернетникам. Вони збирають інформацію про своїх клієнтів. Фейсбук й Однокласники, «Гугл» й Рамблер «запам'ятовують» не тільки заповнений юзером профіль, ніки, імена... У системі зберігається абсолютно вся інформація: які сторінки ми найчастіше відвідуємо (що дивилися, порівнювали), наші запити в пошукових системах... Усі ці дані збирають на підставі багатоденних спостережень за кожним користувачем і зберігаються довгі роки.

Інформація збирається для того, щоб згодом бути проданою комерційним компаніям. Чи замислювалися ви коли-небудь, чому, коли, приміром, учора ввечері ви задали в пошуковій системі словосполучення «Спортивне взуття», протягом декількох днів, а то й місяців по тому кожний другий сайт, який ви відкриваєте, «випадково» видає вам рекламу спортивного взуття?..

У зв'язку з війною на сході України в соціальних мережах з'явилася ще одна форма для самоствердження. Будь-яка більш-менш значима подія незмінно виявляє масу «експертів» у сфері політики, авіації, морського й міжнародного права, фахівців у боротьбі зі злочинністю, тероризмом. «Фахівці» знають, хто збив літак, звідки прилетів снаряд, хто стоїть за загибеллю мирних жителів і скільки танків привезла Росія із черговим гуманітарним вантажем. Це явище вже знайшло власну назву – «диванна аналітика».

«Перестрілка» посилавцями й відеороликами захоплює користувачів соцмереж настільки, що вони не знають ні сну, ні відпочинку. Суперечки здебільшого переходять у перепалку й на особисті образи учасників, збирають однодумців і тих, хто співчуває, з тієї й іншої сторони. І це триває нескінченно, без будь-якої перспективи на перемогу якоїсь зі сторін.

Доходить до того, що представники однієї конфесії відмовляються від участі в спільному ламанні хліба з братами й сестрами, які, на їхню думку, мають неправильну точку зору...

П'ять типів залежності

Доктор Кімберлі Янг, професор психології Пітсбургського університету в Бретфорді, почала вивчати цей новий вид психологічного захворювання ще в 1994 році. За її словами, інтернет-залежність – це не хімічна залежність, а залежність, близька до азартних ігор. Доктор Янг виділяє п'ять типів залежності від мережі в широкому розумінні цієї проблеми:

Інформаційне перевантаження. Під цим терміном маються на увазі довгі, безцільні блукання по сайтах, пошук і настільки ж безцільний перегляд інформації. Така залежність супроводжується нажчевказаними симптомами:

Постійне бажання перевіряти електронну пошту, а також усі сайти, де зареєстрована людина, по колу.

Тривале проведення часу в мережі. Повертаючись додому з роботи або навчання, людина похапцем перехоплює що-небудь з істинного й поспішає за комп'ютер – «перевірити пошту... на дві хвилини». Потім приходить до тями... посеред ночі. Виявляється, просидів у мережах увесь вечір і пів ночі. Вранці – на роботу. І це життя...

Неспроможність відірватися від екрана. На цей «подвиг» просто не вистачає сил. Натиснути на хрестик у верхньому куті, вимкнути комп'ютер і повернутися, нарешті, у реал – до родини, дітей, рідних, і друзів. У кожному третьому розлученні в США за минулі роки фігурувала соціальна мережа.

Нав'язлива потреба в мережі. Гра в комп'ютерні ігри, постійні покупки або участь в аукціонах. Обов'язково знайдеться щось «новеньке», яке треба встигнути купити, навіть якщо воно зовсім тобі не потрібне.

Комп'ютерна залежність. Комп'ютерна залежність – непереборна тяга до комп'ютерних ігор. Це взагалі лихо. Від цього бомбардування реально гинуть люди, родини й особистості.

Залежні люди не можуть дочекатися вечора, щоб постріляти. Вони стають агресивними в реальному житті, не можуть впоратися із собою, своєю дратівливістю, жорстокістю. Але й це ще не все – страждають їхні близькі, руйнуються родини. Чоловікові, що підсів на ігри, не тільки не потрібна дружина, вона йому заважає. А якщо ризикне зробити зауваження: «Може, вистачить уже грати?», то це загрожує грандіозним скандалом. Руйнуються стосунки із дружинами, батьки безповоротно втрачають дітей. Про якийсь духовний ріст взагалі не може йти мова?

Кіберсексуальна залежність. Так фахівці називають сильний потяг до відвідування порносайтів і заняття віртуальним сексом. Залежність від брутальних сайтів і брудної перепілки – це болото такої глибини, що воно проковтує жертву, й навіть не поперхнеться. Найчастіше це робиться під чужим іменем (ніком) деінде, за зачиненими дверима. Звісно, людина ховається від інших, не бажає, щоб її хтось побачив.

Якщо ви думаєте, що це проблема тільки невірних, то глибоко помиляєтеся. На спілкуванні лідерів молоді учасникам була запропонована анонімна анкета. Поряд з іншими в ній містилося запитання: «Чи відвідуєте ви брудні сайти в інтернеті?». З 40 присутніх 28 відповіли «ні». Найцікавіше відбулося згодом. Старший служитель прочитав семінар щодо гріховної залежності від таких сайтів і... знову роздав анкету, у якій подібне запитання було сформульовано навіть більш конкретно: «Чи бажаєте ви звільнитися від впливу брудних сайтів?». На це запитання відповіло «так» 34 людини із 40 присутніх. Ось така арифметика: відвідують 28 людей, а побажали звільнитися від залежності (після проповіді) – 34.

Пристрасть до віртуальних знайомств. Сьогдні селфі-хвороба поглинула людей настільки, що навіть не вважається соромом знятися на тлі чужого лиха. Коли в середині грудня 2014 року терорист захопив заручників у кафе в австралійському Сіднеї, відразу до місця події стали збігатися зіваки. Люди з усмішками позували напроти оточеного поліцейськими будинку. Цікаво, чи замислився бодай один із них про те, що поруч на волосок від смерті перебувають перелякані люди...

Газети пишуть, що вчені з американської психіатричної асоціації в 2014 році офіційно визнали «селфі» психічним розладом. Але вони й визнають свою безпорадність – ліки від цієї хвороби поки ще не розроблені; лише несміливо нагадують про те, що самооцінка формується усередині людини, а не перед об'єктивом фотокамери.

Ще раз підкреслю симптоми хвороби: проблеми з роботою, навчанням; часта байдужість до членів родини, як наслідок – скандали; надання переваги перебуванню в мережі; відчуття порожнечі й самотності без інтернету; постійне непереборне бажання з кимось листуватися, оцінювати світлина, ділитися новинами й відеороликами. Те саме стосується комп'ютерних ігор. Якщо ви помічаєте за собою щось подібне, – вам саме час зізнатися собі в тому, що ви залежні.

Андреас ПАТЦ.

НОВА ГВІНЕЯ ПРОГОЛОСИЛА СЕБЕ ХРИСТІЯНСЬКОЮ КРАЇНОЮ

Національна виконавча рада схвалила пропозицію офіційно проголосити Папу Нову Гвінею (ПНГ) християнською країною. Це буде закріплено в Конституції

Папуа Нова Гвінея заснована на двох головних принципах: «наша культурна спадщина та наше християнство», як зазначається в преамбулі конституції, яка є наріжним каменем її існування.

Прем'єр-міністр Джеймс Марапе заявив, що Нова Гвінея налічує понад 20 різних християнських деномінацій.

«Вплив Церкви протягом багатьох років привів до трансформації суспільства по всій країні та фактично замінив деякі культурні вірування, у той час, як частина суспільства

об'єднала культуру з релігією. Ці християнські церкви також надають 60-80% соціальних та соціально-гуманітарних послуг в країні. Церковним мережам довіряє більшість людей», – наголосив він.

Пан Марапе заявив, що пропозиція про визнання ПНГ християнською країною конституційно обумовлена тим, що переважна кількість громадян сповідує християнство, яке вплинуло на життя людей та навіть значно його змінило.

«Хоча преамбула нашої конституції починається з наших благородних традицій та християнських принципів, розділ 45 Конституції визнає не лише християнську релігію чи християнство, але й інші, – сказав він. – Кожній людині надається свобода віросповідання і дозволяється сповідувати свою релігію до тих пір, поки вона не заважає свободі

інших, тобто ця свобода не є повною свободою. Вона може регулюватися чи обмежуватися урядом з метою оборони, громадської безпеки, громадського порядку, добробуту та здоров'я населення відповідно до вимог розділу 38 (загальні обов'язки та права)».

Пан Марапе сказав, що розділ 55 сприяє рівності громадян незалежно від релігії. Отже, за попередньою оцінкою, будь-які зміни до конституції щодо оголошення ПНГ християнською країною не матимуть жодних серйозних конституційних наслідків.

Пан Марапе також заявив, що затвердження Національною виконавчою радою пропозиції про визнання ПНГ християнською країною наразі забезпечить довгостроковий мир і безпеку країни.

Пост-кур'єр.

«УВІЙДІТЬ В ЙОГО БРАМИ З ПОДЯКУВАННЯМ...» (Пс. 99:4)

Осінь. Пора збору врожаїв. Коли засіки повні добірного зерна і комери – дарів природи, ми дякуємо Богові. У багатьох церквах відбуваються Дні подяки Господеві за врожай, за хліб насущний, за життя... За все ми дякуємо Богові, адже Святе Письмо велить: «Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:18).

Бути вдячним – це справедливо, правильно та добре. Вдячність Богові невіддільна від вдячності людям, хоча в першому випадку вона означає значно більше, адже у ній – вираження нашої віри в Нього, усвідомлення того, що все добре, що ми отримуємо в житті, подається з Його щедрої руки. Вдячність підсилює бажання робити добро іншим, це свого роду відповідь любов'ю на проявлену любов.

За що ж, все таки, ми вдячні Богові? Бо якщо я вдячний, то повинен знати, за що, інакше подяка зведеться до пустих завчених слів, правильних поведінок і не більше.

Причин дякувати Богові завжди багато. Павло писав: «Тому то й ми дякуємо Богові безперестанку, що, прийнявши почуте від нас Слово Боже, прийняли ви не як слово людське, але – як правдиво то є – Слово Боже, що й діє в вас, віруючих» (1 Сол. 2:13).

Про свої почуття до Господа апостол розповідав Тимофієві: «Я дяку складаю Тому, Хто змінив мене, – Христу Ісусу, Господу нашому, що мене за вірного визнав і поставив на службу, мене, що давніше був богозневажник, і гнобителі, і напасник, але був помилуваний, бо я те чинив нетямучий у невірстві» (1 Тим. 1:12-13).

Він розумів, що зміни в його житті відбулися завдяки проявленій до нього Божій милості, за яку часто дякував та закликав інших християн: «...наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа...» (Еф. 5:18-19); «Будьте тривалі в молитві, і пильнуйте з подякою в ній!» (Кол. 4:2); «Отже, як ви прийняли були Христа Ісуса Господа, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені й збудовані в Ньому, та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою» (Кол. 2:7); «Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою» (Фил. 4:6).

Найперше Богові належить подяка за те, що Він є, що Він прийшов у наше життя і з Ним ми пов'язуємо своє майбутнє. Апостол Іван бачив, як «двадцять чотири старці, що на престолах своїх перед Богом сидять, попадали на

обличчя свої, та й уклонилися Богові, кажучи: «Дяку складаємо Тобі, Господи, Боже Вседержителю, що Ти єш й що Ти був, що прийняв Своєю силою велику та й зацарював!» (Об. 11:16-17).

Ісус Христос навчав: «Тож любіть своїх ворогів, робіть добро, позичайте, не ждучи нічого назад, і ваша за це нагорода великою буде, і синами Всевишнього станете ви, добрий бо Він до невячких і злих!» (Лк. 6: 35).

В один ряд із людьми злими поставлено невячких. Люди старшого покоління, порівнюючи сьогодення з минулим, часто зауважують, що нині відживає поняття вдячності. Усе частіше можна почути вислови на зразок «дякую в кишеню не покладеш», «така валюта, як «дякую», сьогодні не ходить». Нині даремно й кроку ніхто не ступить. Почуття вдячності переформувалося в обов'язок завжди і за все платити, адже скрізь переслідуються лише корисливі інтереси.

Зустрічаються люди, які рахують кожную копійку, але не рахуються з людськими почуттями. У взаємовідносинах втрачаються душевні зв'язки, а підґрунтям побудови будь-яких стосунків стає матеріальна вигода.

Але це не нове. Одна з подій, яка сталась ще за часів Ісуса Христа, красномовно про це говорить: «І коли входив до одного села, зустріли Його десять мужів, слабих на проказу, що стали здалека. І голос піднесли вони та й казали: «Ісусе, Наставнику, змилуйсь над нами!». І, побачивши їх, Він промовив до них: «Підійть і покажіться священникам!». І сталось, коли йшли, то очистились. Один же з них, як побачив, що видужав, то вернувся, і почав гучним голосом славити Бога. І припав він обличчям до ніг Його, складаючи дяку Йому. А то самарянин був... Ісус же промовив у відповідь: «Чи не десятьте очистилося, а дев'ять же де? Чому не

вернулись вони хвалу Богові віддати, крім цього чужинця?». І сказав Він йому: «Підведися й іди: твоя віра спасла тебе!» (Лк. 17:11-19).

Якщо подивитись об'єктивно, то відсоток вдячних Богові людей сьогодні ще менший, ніж в описаній події. Невдячність – одна з найгірших рис людини та гріх перед Богом, одна з ознак останнього часу: «Знай же ти це, що останніми днями настануть тяжкі часи. Будуть бо люди тоді самолюбні, грошлюбні, зарозумілі, горді, богозневажники, батькам не слухняні, невячні...» (2 Тим. 3:1-2).

Невдячна людина переважно нечутлива, на все дивиться з позиції матеріальної вигоди, інші для неї – це лише засоби для задоволення її інтересів. Вона навіть зроблена добро сприймає з недовірою та підозрою.

Один із сучасних поетів М. Луків у своєму вірші «Росте черешня в мамі на городі» порушив одну з найголовніших суспільних проблем сьогодення – проблему людської невячності. У пісні йдеться про запізніле каяття та усвідомлення, що було за що дякувати: черешні – за ягоди, матері – за турботу і доброту, але вже просто немає кому. Завершується пісня словами, які часто є життєвою дійсністю:

Ну що ж, про вдячність забувають люди,
Душа сліпа у щасті, а проте
Вони прозріють, але пізно буде:
Черешня всохне, мати одцвіте.

У Святому Письмі багаторазово звучить заклик: «Дякуйте Господу, добрий бо Він, бо навіки Його милосердя!» (Пс. 105:1, Пс. 118:1; Пс. 118:29). Якщо ми маємо хліб, воду, одяг, живих та здорових рідних і близьких, можемо бачити, рухатися, думати і приймати рішення, то сьогодні час дякувати Богові. Завжди і за все Йому дякувати.

Ігор КРОЩУК.

УКРАЇНА - СЕРЕД ЛІДЕРІВ САМОГУБСТВА В ЄВРОПІ

ЯК ЗРОЗУМІТИ, ЩО БЛИЗЬКА ЛЮДИНА ПЛАНУЄ САМОГУБСТВО, І ВЧАСНО ДОПОМОГТИ

За даними Держстату України, майже третина всіх смертей припадає на самогубства у віці, вищому за працездатний. Суїцид – «лідер» серед неприродних причин смерті, він зумовлює майже кожен п'ятий випадок смерті від усіх зовнішніх чинників.

Усвідомості людей самогубства зазвичай асоціюються з молодими людьми. Справді, у віці від 20 до 35 років самогубства забирають більше життів, аніж ДТП або інші зовнішні причини. Так, 19% смертей українців віком 20–24 років спричинені суїцидом. У країнах із високим рівнем доходу суїцид серед молоді (15–29 років) узагалі посідає другу сходинку поміж основних причин смерті. Однак, попри вагомість цієї цифри для молоді (юні зазвичай рідше вмирають від хвороб серця і судин або раку), смертність унаслідок самогубств набагато вища серед літніх українців (чоловіки віком 75–79 років майже у два з половиною рази частіше накладають на себе руки, ніж юнаки 20–24 років). В Україні рівень смертності внаслідок самогубств майже удвоє перевищує аналогічний показник у країнах ЄС.

Але чи можна розпізнати суїцидальні настрої? Так! Спільною ознакою людей, схильних до самогубства, є складнощі у

побудові близьких стосунків, тотальне почуття самотності, необумовлене почуття провини, схильність до залежних відносин, занижена самооцінка, екзистенційні та духовні кризи тощо.

Причинами самогубства можуть стати також психічні хвороби, залежності від алкоголю та наркотичних речовин, депресія, фізичні вади, неврологічні, онкологічні захворювання, ВІЛ-інфекція, а тепер і COVID-19 тощо.

Як запобігти самогубству

Захисні фактори, що знизують ризик самогубства: підтримка сім'ї, друзів, інших важливих у житті людей; релігійні, культурні та етнічні цінності; життя в суспільстві, що приносить задоволення; соціальна інтеграція, наприклад, через робочу діяльність, конструктивне використання дозвілля; наявність доступу до послуг з охорони психічного здоров'я.

Хоча такі захисні фактори не знімають ризик самогубства, вони можуть нейтралізувати сильні стресові ситуації,

що виникають в житті.

А ось ще кілька порад.

Завжди звертайте увагу на поведінку та слова дитини. Варто звернутися за допомогою до лікаря, якщо: дитина часто розмовляє про смерть і самогубство; усамітнюється частіше, ніж зазвичай, під будь-якими приводами; розмірковує на тему: «Я нікому не потрібен» чи: «Однаково ніхто не сумуватиме за мною; дитина робить спроби «попрощатися»: дарує свої речі й улюблені предмети близьким друзям, упорядковує справи та предмети, віддає чужі речі, мириться з ворогами; говорить фрази: «Завтра мене вже не буде»; висловлює прями погрози: «Краще повіситися, ніж із вами жити»; «Більше ви мене не побачите»; висловлює непрямі погрози: «Ситий цим по горло», «Набридло жити», «Ненавиджу себе(тебе)», «Якщо ми більше не побачимося, дякую за все» тощо; дитина перестав стежити за собою, відстає в школі або перестав туди ходити.

Важливо пам'ятати, що самогубству можна запобігти. Кожен з нас може цьому допомогти. Навіть хвилина спілкування може змінити напрямки життя людини.

Щире співчуття, переживання, жаль, чуйність, бажання допомогти – саме ці риси відіграють головну роль та запобігають трагедії. Надана підтримка та вміння вислухати можуть зменшити страждання людини. Співчуття та відсутність засудження справді можуть відновити надію та допомогти врятувати життя!

За матеріалами
svitoglad.com та zn.ua.

ЯК ПОДОЛАТИ СТРАХ ТА ТРИВОГУ: СІМ СПОСОБІВ З БІБЛІЇ

Зі страхом стикається абсолютно кожна людина. У когось страхи викликані певними обставинами в минулому, хтось взагалі до кінця не розуміє, чому він боїться тих чи інших речей.

У будь-якому разі страх ніколи не робить цілющого впливу, він коштує і не дає рухатися в потрібному напрямку. Страх значно відрізняється від почуття самозбереження, необхідного, щоб вижити. Найчастіше ми боїмося того, що ніколи не станеться. Це не дозволяє жити наповненим і плідним життям. Іншими словами, усе в нашій голові. Але як боротися зі страхами, навіть якщо ми розуміємо, що він – шкідливий?

Пропонуємо сім способів подолати свій страх за допомогою фрази «Я можу».

Визначте для себе «дзвінок – попередження»

Кожного разу, коли ви думаєте або говорите: «Я не можу», звертайте увагу на нагадування. Це не означає, що ви зробили щось не так. Якраз навпаки. Ви визначили те, що можна швидко змінити.

З'ясуйте, чому ви думаєте, що не зможете

Це щось дійсно неможливе? Або це «я не можу» через страх, через біль у минулому і брак сміливості? Зрештою, ніхто не хоче підписуватися на ще більший біль і страждання. Це правда, навіть попри те, що Бог часто використовує випробування і негаразди, щоб вдосконалювати нас.

У період тривоги й страху читайте кожен день місяця Писання про віру, згадайте обітницю Бога для вас.

Пам'ятайте, що Бог хоче зробити вас сильнішими

З чим ви зіткнулися зараз? Чи може Бог використати це на добро для вас і для Своєї слави у вашому житті? Так!

Подумайте, що доброго це може принести, і сфокусуйтеся на плюсах. Павло писав: «Бо що

ж, що не вірували деякі? Чи ж їхнє невірство знищить вірність Божу? Зовсім ні! Бо ж Бог правдивий, а кожна людина неправдива, як написано: Щоб був Ти виправданий у словах Своїх і переміг, коли будеш судитися» (Рим. 3:3-5).

Також в Біблії сказано: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і нестачі ні в чому не мали» (Якова 1:2-4).

Свердуйтеся в одкровенні про Божу турботу

Бог дає нам благодать і силу завжди, коли ми цього потребуємо. Просто попросіть. Бог піклується про вас, кожен день повторюйте це. Нехай це стане істиною для вас.

Замініть: «Я не можу» на: «Я можу»

Кожного разу, коли ви думаєте, що не зможете, говоріть собі: «Я можу». Не важливо, якщо ви відчуваєте інше в цей момент. У Біблії написано: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює». Далеко не всі думки в нашій голові – це правда. Тому якщо ми хочемо жити наповненим життям, у наших же інтересах замінити брехню на істину.

Поводься так, ніби страху вже немає

Фізіологічні й емоційні реакції людини взаємопов'язані. Навіть якщо ви не почуваетесь так, як хочете в цей момент, ви можете поводитися так, наче почуваетесь, і це поступово приведе у відповідність ваші внутрішні відчуття.

Найкращий свідомий шлях до набуття бадьорості – сидіти з бадьорим виглядом, говорити й діяти так, ніби ви переповнені бадьорістю. Щоб почуватися сміливим, дійте так, ніби ви натхненні сміливістю.

Якщо ви напружите всю свою волю, напад страху зміниться припливом мужності.

Живіть тут і зараз

Лякати себе страшним майбутнім – одне з найбезглуздіших занять. Тягар минулого і вантаж майбутнього, який людина звалює на себе, іноді настільки важкий, що змушує спотикатися навіть найсильніших.

Як боротися зі страхом майбутнього? Найкраще – це жити теперішнім, насолоджуватися сьогоденням і сподіватися на краще майбутнє. Навіть якщо воно виявиться не таким, у всякому разі, ви не зможете дорікнути собі за те, що зіпсували ще й сьогодення своїми тяжкими переживаннями.

Bog.news.

Дерек Принс

ОБМІН НА ХРЕСТІ

«Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я заспокою вас» (Матвія 11:28).

Не має значення, який у вас тягар, потреба або проблема – у Бога є відповідь для вас. Але існує тільки одне-єдине місце, де ви знайдете цю відповідь: це хрест, на якому помер Ісус. Через хрест і лише через хрест Христів ви можете отримати вирішення проблеми, відповідь на потребу, звільнення від тягара.

Автор Послання до євреїв говорить про це: «Бо жертвоприношенням одним вдосконалив Він тих, хто освячується» (Євр. 10:14). Тут в одному слові «вдосконалив» описано жертву, яка охоплює всяку потребу всієї людської раси. Більше того, її наслідки не обмежені часом і йдуть у вічність. На підставі цієї жертви Павло пише до филиппійців 4:19: «А мій Бог нехай виповнить вашу всяку потребу за Своїм багатством у Славі, у Христі Ісусі». Всяка ваша потреба включає в себе будь-яку сферу вашого життя – ваше тіло, вашу душу, ваш розум, емоції, а також ваші матеріальні і фінансові потреби.

Ніщо не виключене з Божого провидіння, ніщо не занадто велике або занадто незначне. Єдиним суверенним актом Бог зібрав усю людську потребу і все страждання людства в один кульмінаційний момент часу.

Бог не запропонував багато різних рішень на безліч проблем, які переслідують людство. Замість цього Він пропонує одне всеоб'ємне рішення, яке є Його відповіддю на будь-яку проблему. Можливо, ми походимо з різних соціальних середовищ, з різних культур, але для прийняття Божого рішення ми всі повинні прийти до одного місця: хреста Ісуса.

Ціль хреста

Найдосконаліший звіт про те, що відбулося на хресті, був даний через пророка Ісаю – за 700 років до того, як це сталося. В Ісаї 53:10-11 пророк описує «Отрока», чия душа була запропонована Богу як жертва за гріх. Автори Нового Заповіту одногласно вказують на те, що цей «Отрок» і є Ісус. Божественна ціль, досягнута Його жертвою, описана в Ісаї 53:6: «Всі ми блудили немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу, – і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!».

Тут вказана головна, універсальна проблема всього людства: всі ми збочили, кожен з нас пішов своїм власним шляхом.

Є багато різних гріхів, як багатомисно з нас ніколи не здійснювали, – такі як вбивство, перелюб, злодійство і так далі. Але одне ми зробили всі: ми всі пішли своїм власним шляхом. І роблячи це, ми розпорошились, повернувшись до Бога спиною.

Слово, перекладене тут як «гріх», єврейською звучить «авон». Точний переклад цього слова звучав би як «бунт» – не проти людини, але проти Бога.

Проте жодне українське слово, чи це «гріх», чи «бунт», не виражає повного значення слова «авон». У біблійному вжитку слово «авон» описує не тільки гріх, але й покарання за нього чи злі наслідки, які слідують за гріхом.

Наприклад, у Бутті 4:13, після того, як Бог виголосив суд на Каїна за вбивство його брата, Каїн сказав: «Більший мій гріх, аніж можна знести».

Слово, перекладене тут як «гріх» – це «авон». Воно включало не просто «гріх» Каїна, але і

«покарання», яке він поніс.

У Левит 16:22 Господь сказав про козла відпущення, якого відпускали в пустиню в день очищення: «І понесе той козел на собі всі їхні гріхи до краю неврожайного...» У цьому символізмі козел ніс на собі не просто беззаконня ізраїльтян, але також і всі наслідки їх беззаконь.

У Плачі Єремії 4 слово «авон» зустрічається двічі з тим же значенням (6-й та 22-й вірші). У повному розумінні цього слова «авон» означає не просто «беззаконня», «гріхи» чи «безбожність», але також включає в себе всі жахливі наслідки Божого суду за гріхи та беззаконня.

Це стосується жертви Ісуса на хресті. Сам Ісус не був винен у якомусь гріхові. В Ісаї 53:9 пророк каже: «... провини Він не учинив, і не було в Його устах омані...». Але у 6-му вірші він каже: «... і на Нього Господь поклав гріх (авон) усіх нас!».

Ісусу не просто були зараховані наші гріхи і беззаконня. Він також зазнав всі жахливі наслідки цих беззаконь. Як і козел відпущення, який був прообразом Його Самого, Він забрав їх геть, щоб вони ніколи більше не змогли повернутися до нас.

Ось справжнє значення і ціль хреста. На ньому відбувся передбачений Богом обмін. По-перше, Ісус витерпів замість нас всю жахливу кару, заслужену нами за наші беззаконня. Тепер, в обмін, Бог пропонує нам всі блага, заслужені послухом Ісуса. Отже, все покарання, заслужене нами, яке мало впасти на нас, прийшло на Ісуса, щоб замість цього все добро, заслужене Ісусом, могло бути запропоновано нам.

Бог може запропонувати це нам, не йдучи на компроміс зі Своїм власним вічним правосуддям, тому що Ісус вже зазнав замість нас справедливе Боже покарання за все наше беззаконня.

Усе це відбувається винятково завдяки незрозумілій нами благодаті і милості Божій і приймається тільки вірою. Не існує ні логічного пояснення цьому, ні причинно-наслідкового зв'язку. Ніхто з нас ніколи не зробив нічого, вартого такої пропозиції, і ніхто з нас не в змозі заробити це.

Аспекти обміну на хресті

Св. Письмо відкриває багато різних аспектів цього обміну. І в кожному випадку дотримується принцип: зло прийшло на Ісуса, щоб відповідне добро могло бути запропоновано нам.

Перші два аспекти обміну описані в Ісаї 53:4-5: «Направду ж Він немочі наші узяв (буквально – фізичні хвороби) і наші болі поніс; а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразками й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Нього була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено».

Тут взаємопов'язані дві істини. Застосування однієї істини – духовне, а другої – фізичне. У духовному плані Ісус взяв на Себе покарання за наші беззаконня і гріхи, щоб в обмін на це ми могли бути прощені і знайти мир з Богом (Римлян 5:1).

У фізичному плані Ісус поніс наші немочі і хвороби, щоб ми через Його рани могли бути зцілені.

Фізичне застосування цього обміну підтверджено в двох уривках Нового Заповіту. Євангеліє від Матвія 8:16-17 наводить уривок з Ісаї 53:4 і описує, що Ісус «... недужих всіх уздоровив, щоб справдилося, що сказав був Ісаї пророк, промовляючи: «Він узяв наші немочі і недуги поніс».

І знову, в 1 Петра 2:24, апостол згадує уривок з Ісаї 53:5-6 і говорить про Ісуса: «Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його «ранами» ми оздоровилися».

Двосторонній обмін, описаний у вищевказаних віршах Св. Письма можна підсумувати таким чином: **Ісус був засуджений, щоб ми могли бути прощені.**

Ісус був поранений, щоб ми могли бути зцілені.

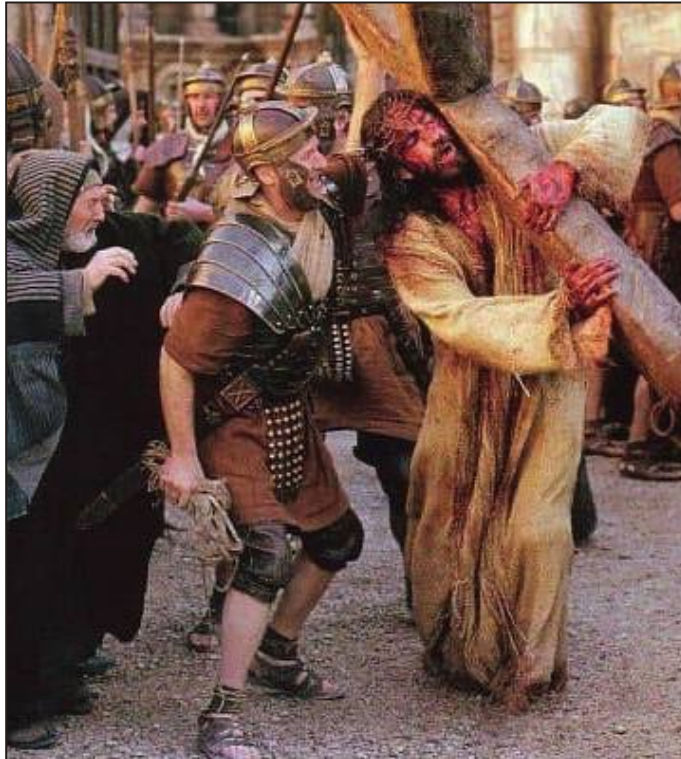
Третій аспект обміну, відкритий в уривку Ісаї 53:10 каже, що Господь

зробив душу Ісуса жертвою за гріх. На це необхідно подивитися у світлі постанов Мойсея про різні форми жертвоприношень за гріх. Від людини, що згрішила, вимагалось принести жертвоприношення – вівцю, козла, теля, або якусь іншу тварину, до священника. Він повинен був визнати свій гріх над цією жертвою, і священник символічно переносив визнаний гріх від людини до тварини. Потім тварину вбивали, таким чином розплачуючись за гріх, перенесений на неї.

У передбаченні Божому все це було прообразом того, що мало статися в майбутньому – в останній, всеохоплюючій жертві Ісуса. На хресті гріх всього світу був покладений на душу Ісуса. Результат описаний в Ісаї 53:12: «... (Ісус) віддав душу Своєю на смерть...» Своєю жертвою, заступницькою смертю, Ісус став убоганням за гріхи усього світу.

У 2 Коринтян 5:21 Павло наводить уривок з Ісаї 53:10 і водночас представляє позитив-

ний аспект обміну: «Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою (праведністю) в Нім!».

Павло не говорить тут про якусь форму праведності, яку ми можемо досягнути своїми власними спробами, але про праведність Самого Бога, праведність, яка ніколи не знала гріха. Ніхто з нас ніколи не зможе заробити цього. Це настільки ж вище нашої власної праведності, як небеса вище землі. Це можна прийняти тільки вірою.

Цей третій аспект обміну можна підсумувати таким чином: **Ісус став гріхом нашою гріховністю, щоб ми могли стати праведними Його праведністю.**

Наступний аспект обміну є логічним результатом попереднього. Вся Біблія, і Старий і Новий Заповіти, підкреслює, що кінцевим наслідком гріха є смерть.

В Єзекіїля 18:4 Господь говорить: «Душа, що грішить, – вона помере». В Якова 1:15 апостол каже: «... зроблений гріх народжує смерть». Коли Ісус поєднався із нашим гріхом, то Він неминуче повинен був пережити смерть, яка є результатом гріха.

На підтвердження цього в Євреїв 2:9 автор говорить, що: «... за терпіння смерті Він увінчаний честю й величністю, щоб за благодаттю Божою смерть скуштувати за всіх».

Смерть, якою Він помер, була неминучим наслідком людського гріха, який Він взяв на Себе. Він поніс гріх всіх людей, і тому помер смертю, яка призначена кожній людині.

Натомість кожному, хто приймає Його жертву, Ісус вже тепер пропонує дар вічного життя. У Римлян 6:23 Павло наводить дві альтернативи, одну за одною: «Бо заплата (заслужена плата)

за гріх – смерть, а (незаслужений) дар Божий – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашій!»

Отже, четвертий аспект обміну можна підсумувати таким чином: **Ісус помер нашою смертю, щоб ми могли отримати Його життя.**

Наступний аспект обміну описаний Павлом у 2 Коринтян 8:9: «Бо ви знаєте благодать Господа нашого Ісуса Христа, Який, будучи багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убожеством». Обмін ясний: від злиднів до багатства. **Ісус став жебраком, щоб ми в обмін могли збагатитися.**

Де Ісус став жебраком? Деякі люди описують Його бідним під час Його земного служіння, але це не зовсім точно. Він Сам не носив у кишенях великі суми грошей, але Він ніколи ні в чому не мав потреби. Коли Він посилав Своїх учнів, їм також нічого не бракувало (Луки 22:35). Отже, будучи далеко не жебраком, Він і Його учні мали постійний звичай давати бідним (Івана 12:4-8; 13:29).

Щоправда, методи Ісуса добування грошей були іноді незвичайні, але гроші мали ту саму цінність, навіть якщо вони доставалися з рота риби на березі моря! (Матвія 17:27). Його методи добування їжі теж бували часом незвичайними, але людину, яка могла за один раз нагодувати 5000 чоловіків (плюс жінок і дітей), ніяк не можна було назвати бідною (Матвія 14:15-21).

Упродовж всього Свого земного служіння Ісус був прикладом достатку. Він завжди мав усе, чого потребував, щоб чинити волю Божу у Своєму власному житті. Крім цього, Він постійно віддавав іншим, і Його запаси ніколи не вичерпувалися.

То коли ж Ісус став жебраком заради нас? Відповідь: на хресті. У Повторенні Закону 28:48 Мойсей

визначає абсолютну убогість в чотирьох висловах: голод, спрага, нагота і недостаток всього. Ісус пережив все це у всій повноті на хресті.

Він був голодний. Він не їв щонайменше 24 години. Він прагнув. Одна з останніх фраз, виголошених Ним, була: «Прагну!» (Івана 19:28).

Він був роздягнений. Солдати забрали весь Його одяг (Івана 19:23).

Він мав потребу у всьому. У Нього не залишилося ніякої власності. Після Своєї смерті Він був похований в чужому одязі і в чужому гробі (Луки 23:50-53). Отже, Ісус пережив абсолютну убогість заради нас.

У 2 Коринтян 9:8 Павло представляє позитивну сторону обміну: «А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, збагачувалися всяким добрим вчинком». Павло дуже точно підкреслює, що єдина підстава цього обміну – Божа благодать. Її неможливо заробити. Її можна прийняти тільки вірою.

Дуже часто наш достаток буде подібним до достатку Ісуса, коли Він був на землі. У нас не буде великих сум грошей в кишенях, або великих рахунків у банку. Але з дня на день у нас буде достатньо для забезпечення своїх власних потреб і трохи більше – для потреб інших.

Одна важлива причина цього рівня забезпечення виражена словами Ісуса в Діях 20:35: «Блаженніше давати, ніж брати!». Божа ціль в тому, щоб усі Його діти були здатні радіти більшому благословенню. Таким чином, Він забезпечує нас достатньо, щоб покрити наші власні потреби і також давати іншим.

П'ятий аспект обміну можна підсумувати таким чином: **Ісус забрав нашу убогість, щоб ми могли збагатитися Його достатком.**

БИТИ ЧИ ПОМИЛУВАТИ?

Сем Кребтрі, пастор домашньої групи церкви Bethlehem Baptist Church в Міннеаполісі, автор книги «Виховання з любов'ю» (2019), написав у відповідь критикам, які виступають проти шльопання й інших форм тілесних покарань як методів виховання дітей. Описуючи тілесне покарання як таке, що має «добрі наміри» та «обґрунтовані побоювання», Кребтрі стверджував, що існує така річ, як «правильна прочуханка», коли батьки вирішують дисциплінувати своїх дітей.

Багато людей, які виступають проти такої прочуханки, змітають всі тілесні покарання в одне, не роблячи різниці між мудрим і нерозумним батьківським вихованням, ніби такі фактори, як час, доза, спосіб і попередні пояснення не мають значення», – написав Кребтрі, колишній вчитель державної школи і голова ради Bethlehem College & Seminary. «Подібно до того, як погана проповідь не дискваліфікує всі кафедри, поганий матеріал не означає, що ми повинні заборонити всі публікації, і погана стрижка не означає, що ви повинні стати назором, тому погана (з неправильними намірами) прочуханка не означає, що немає «доброї» прочуханки».

Кребтрі стверджує, що «добра прочуханка» має на увазі «заздалегідь визначений рівень фізичного болю як пряму відповідь на непокору дитини».

«Непокоря починається в серці і переходить в поведінку тіла (істерики, непослух, просторікування, бунтівний вираз обличчя), – пояснив він. – Прочуханка працює в протилежному напрямку: вона рухається до серця, зазвичай, спочатку привертаючи увагу тіла через

м'яке місце».

Ці принципи включають розуміння, що «досконалий люблячий Батько використовує палицю», моделювання батьківського виховання за допомогою сповіді і покаювання, не зловживання прочуханкою для дисципліни, застосування тілесних покарань «з максимальною послідовністю» і обмеження серйозності покарання (без травмувань).

Наступний принцип, пояснив він, полягає у визнанні того, що прочуханка «повинна супроводжуватися іншими інструментами виховання».

«Мудрі батьки починають не з прочуханки, а з інших заходів: заохочень, тимчасових обмежень чи заборон, «несхвального погляду», втрати привілеїв, відшкодування збитків», – пояснив він.

Застосування тілесних покарань при покаранні дітей останнім часом стало джерелом суперечок, причому деякі країни вважають це рівносильним зловживанню і забороняють цю практику.

У 2018 році медичний журнал BMJ опублікував дослідження, в якому було проаналізовано дані з 88 країн. Дослідження прийшло до висновку, що в країнах, у яких заборонено фізичне покарання, рівень насильства серед молоді є нижчим.

«Чи й справді ці заборони спричинили зміни в дитячій дисципліні або ж у соціальному середовищі, стримуючи насильство серед молоді, залишається невідомим через відсутність достатньої інформації щодо цих досліджень», – йдеться в журналі.

У статті для Scientific American в 2016 році редактор Мелінда Веннер

Мойер написала, що, незважаючи на численні дослідження, які показують, що тілесні покарання шкідливі, «деякі дослідники залишаються скептично налаштованими».

«Дослідження показують, наприклад, що ефекти від прочуханки можуть відрізнятися залежно від обставин, – пояснила вона. – Два дослідження не виявили зв'язку між тілесною прочуханкою і проблемами психічного здоров'я серед дітей, яких шльопали рідше одного або двох разів на місяць; інші дослідження показали, що тілесне покарання набагато менше негативно впливає на дошкільнят, ніж на немовлят і підлітків».

Мойер додала, що коли справа доходить до питання про тілесні покарання для дітей, у людей завжди виникає питання на кшталт питання «про курку та яйце»: «дітей шльопують, тому що вони погано поведуться, чи діти погано поведуться, бо їх шльопують? Чи, можливо, обидва твердження істинні?».

Денні Верта з відомого національного християнського центру в Колорадо Focus on the Family у своїй статті минулого року зауважив, що фізичне покарання дітей може бути «доречним» або «недоречним»:

«Використовуваний правильно і нечасто, як частина великого набору методів виховання для батьків, ляпанець може бути тим останнім засобом дисципліни, який ви використовуєте, коли вам потрібно привернути увагу і допомогти дитині чітко зрозуміти, чому така поведінка ніколи не повинна повторитися, – писав він. – При неналежному використанні тілесне покарання може бути небезпечним. Я зустрічав деяких батьків, які використовували шльопання як основний інструмент дисципліни і часто використовували їх, коли вони засмучені або злі. Я також помітив, що деякі батьки фізично карають дітей, пропускаючи важливий елемент пояснення і навчання».

IA «Світгляд».

Я ЗМІНИВ СТАТЬ, АЛЕ НЕ ЗНАЙШОВ У ЦЬОМУ ЩАСТЯ. ПРАВДА ВІД ЖЕРТВИ ТРАНСГЕНДЕРИЗМУ

Волт Гейер любив переодягатися в жіночий одяг ще п'ятирічним. У віці 42 років він пройшов операцію зі зміни статі. Повернення до своєї статі було болочним процесом. Сьогодні хоче допомагати транссексуалам, виступаючи проти того, щоб їх калічили.

– Ви прожили «жінкою» вісім років. Чи можете ви описати цей досвід?

– Спочатку було смішно, ніби я грав якогось персонажа з казки, потім я відчув порожнечу. Я жив як Лора Дженсен три роки до того, як переїхав операцію зі зміни статі. Виявилось, що операція нічого не змінила, вона лише поглибила моє занурення у світ ілюзій. Проблеми транссексуалів не вирішуються хірургічним шляхом, і це стало причиною високого відсотка (30%) спроб самогубств серед людей, які змінили стать.

Я глибоко відчуваю біль трансгендерів, розумію їх і співчуваю. Але ні розуміння, ні співчуття не заважають мені однозначно стверджувати, що рішенням для них є лише психологічна допомога. Я сам це пережив і зрозумів. Після того, як моя сім'я розпалася, я вісім років жив у світі фантазій та самообману. Коли я повністю зрозумів трагедію, жертвою і винуватцем якої я став, було вже пізно. Я вже зіпсував життя дружини, своїх дітей і своє.

– Чи могло це бути результатом неправильної діагнозу? Може, ви не були насправді транссексуалом?

– Популярність операції зі зміни статі в США пов'язана з психіатром на ім'я Пол Вокер. Саме він відповідає за розробку стандартів клінічної оцінки, щоб визначити, чи слід людині робити операцію зі зміни статі.

У моєму випадку оцінка моєї проблеми була однозначно поверхневою. Наприклад, психіатр проігнорував той

факт, що я, будучи хлопчиком, неодноразово зазнавав сексуального насильства з боку дорослих чоловіків. Психіатром, який дав повну згоду на моє каліцтво, був Пол Вокер.

Це не лише мій досвід. У багатьох транссексуалів не діагностуються серйозні психічні розлади, що сприяли їх стану. Мій веб-сайт має кілька тисяч унікальних звернень на місяць. Я отримую сотні листів від транссексуалів, які після зміни статі зрозуміли, що операція не зробила їх жінками.

Кількість людей, які шкодують про операцію, з кожним днем росте. Хірург, якого я знаю, зібрав 1500 випадків людей, які шкодують про цей крок!

– Отже, ви не поодинокий випадок. Але чому ефективність та реальні наслідки таких операцій не були перевірені до широкого впровадження?

– Насправді першим місцем у США, яке проводило операції, була Гендерна клініка Джона Гопкінса. У 1963 році була проведена перша операція. Однак все ще були сумніви, чи це правильний напрямок. Через десять років було опитано 50 людей, які пройшли оперативну зміну статі. Виявилось, що це не дало жодних позитивних результатів! Клініку закрили, але Пол Вокер розпочав хрестовий похід, мабуть, ефективний, щоб зробити операцію зі зміни статі широкодоступною.

– Чи існують наукові дослідження, що підтверджують шкідливість такого підходу до проблеми?

– Це може вас здивувати, але вони існують. Одне з досліджень, проведене у Швеції, охоплювало період з 1973 по 2003 рік. Медичні записи кількох сотень транссексуалів були дуже ретельно проаналізовані. Люди після зміни статі демонструють набагато більший відсоток психічних розладів, депресій та спроб самогубств, ніж загальна популяція.

– Тож чому досі пропонують операцію зі зміни статі як вирішення проблеми?

– Сам постійно ставлю собі це питання. Мені ніхто не може відповісти.

rodyna.org.ua.

ХРИСТІЯНИН-ПІЛОТ ВРЯТУВАВ ЖИТТЯ ПАСАЖИРІВ ВІД ЖАХЛИВОГО ЦУНАМІ

Ця історія трапилася наприкінці вересня 2018 року. В Індонезії стався сильний землетрус, а потім – жахливе цунамі. Загибло більше півтори тисячі осіб.

Надзвичайна історія трапилася з капітаном літака Ікозе Мафелла, яку він розповів у Джакарті на одному недільному богослужінні.

«Увесь день в п'ятницю я відчув якийсь неспокій, не знаючи причину», – розповідає капітан. Щоб витіснити це почуття, капітан Мафелла став голосно співати пісні поклоніння під час польоту з Уджунгпанданг в Палу: «Зазвичай я тихо наспівував, але в цей день я хотів славити Бога щосили».

«Думаю, вам варто записати диск з піснями поклоніння», – пожартував другий пілот – мусульманин.

Коли вони зібралися зробити посадку в аеропорту Палу, вітер став неймовірно сильним, і капітан почув голос в серці, який спонукав

його зробити ще одне коло перед тим, як приземлитися.

Аеропорт Палу розташований між двома гірськими хребтами, і за це пілоти називають його «Долина смерті».

Капітан відчув, ав що йому потрібно бути дуже обережним при посадці. Вголос він процитував 22-й псалом: «Коли піду навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, Твій жезл і Твій посох – вони мене втішать».

Після приземлення Святий Дух знову спонукав його покваліфікуватися. Він дав команді зробити тільки 20-хвилинну перерву до відльоту в Джакарту.

«Я попросив у диспетчера дозволу на зліт на три хвилини раніше, навіть не виходячи з кабіни». Відчуваючи невідкладність, капітан Мафелла навіть порушив деякі стандартні процедури польоту, щоб прискорити виліт.

Коли момент зльоту настав, капітан Мафелла понісся по злітно-посадковій смузі. «Моя рука продо-

вжувала штовхати важіль, змушуючи літак прискорюватися на зльоті».

Як тільки вони прискорилися, жахливий землетрус почав трясити Палу, вони відчували, як літак хитає в різні боки. Колега-мусульманин з жахом дивився на капітана.

«Якби я вилетів на три хвилини пізніше, я б не зміг врятувати 140 пасажирів, тому що асфальт на посадковій смузі ходив вгору і вниз, хитаючись, як завіса на вітрі», – згадує капітан.

Він спробував зв'язатися з диспетчерською, але відповіді не було. Подивившись вниз, він побачив жахливе видовище: величезна діра у морі до самого дна. Кола по воді розросталися з величезною швидкістю... Так починалося цунамі.

Коли літак прибув в пункт призначення, йому повідомили про те, що в Палу стався сильний землетрус і цунамі.

21-річний авіадиспетчер Антоніус Гуанвану Агунг допоміг літаку злетіти, до кінця перебуваючи в диспетчерській, але сам загинув від землетрусу.

«Він чекав, поки я не опинюся в безпеці, перш ніж вистрибнути з вежі. Тому я називаю його своїм ангелом-охоронцем».

Сьогодні авіадиспетчера і капітана вважають національними героями.

«Нам потрібно навчитися слухатися Божий голос. І, що б не сталося, важливо залишатися спокійним, не впускати паніку, щоб ясно чути голос Духа Святого», – переконаний капітан.

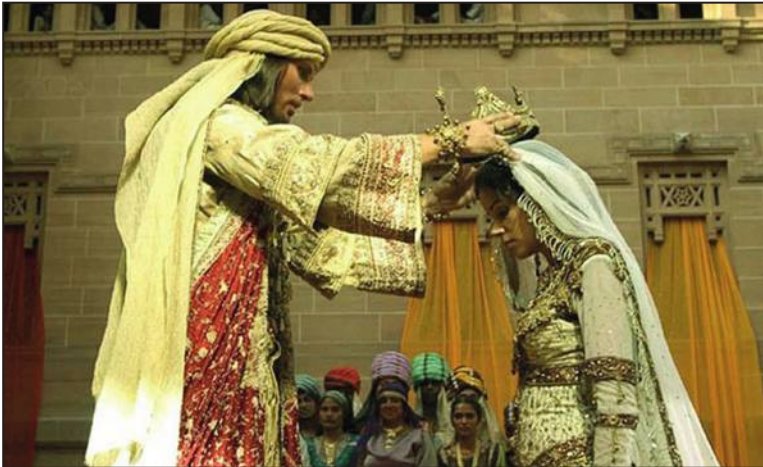
ВІРУЮ

ЕСТЕР: ЖІНОЧА ІСТОРІЯ СПАСІННЯ

Християнство часто називають «чоловічою релігією»: усім керують чоловіки, а справа жінки – на кухні їсти варити і чоловіка з дітками годувати. Ну майже як у Старому Заповіті. А чи точно в Старому Заповіті все було так? Є в ньому декілька книг, що носять жіночі імена, але найбільше у пошуках відповіді на це питання нам пригодиться Книга Естер.

Дія розгортається в Перській імперії під час правління царя Артаксеркса – очевидно, йдеться про Артаксеркса I. Його довге царювання припало на середину V ст. до Р.Х. То була епоха розквіту Перської держави – на межах величезної імперії (від Егейського моря до Індії, від Середньої Азії до Єгипту) тривали війни, але ще не народився той, хто міг кинути персам серйозний виклик. Отож цар міг із задоволенням бенкетувати у своєму палаці в місті Сузи – одній з його резиденцій. Юдеї в ту пору жили в багатьох містах і місцевостях імперії – лише частина з них повернулася з вавилонського полону на батьківщину, багато хто вирушив в інші землі в пошуках кращої долі.

Отже, у третій рік свого царювання він (Артаксеркс) зробив бенкет для всіх князів своїх і для службовців при ньому, для головних начальників війська перського і мідійського і для правителів областей своїх, показуючи велике багатство царства свого і особливий блиск величчя своєї протрагою багатьох днів, ста вісімдесяти днів. Після закінчення цих днів, зробив цар для народу свого, який знаходився у престольному місті Сузах, від великого до малого, бенкет семиденний у садовому дворі царського дому... Пиття йшло чинно, ніхто не примушував, тому що цар дав такий наказ усім управителям у його домі, щоб робили з волі кожного» (Естер 1:3-5, 8).

Можна уявити собі цю картину! Не дивно, що цариця врешті-решт втомилася від нескінченних бенкетів і відмовилася вийти на залик свого чоловіка. Яка це була тяжка образа! Тепер дружина найостаннішого з царських підданих могла відмовитися, за прикладом цариці, виконувати веління свого чоловіка.

Стерпіти таке було ніяк неможливо, і цар прогнав дружину, розіславши по всьому царству указ усіма мовами своєї імперії, що проголошував: «...щоб усякий чоловік був господарем у домі своєму» (Естер 1:22), – разом з указом і оголошенням про те, що при дворі відкрилася вакансія цариці.

Конкурс краси і плани Бога

Серед інших красунь, зібраних до двору, виявилася і Естер, молода єврейка, яку виховував її близький родич Мордехай. Він теж служив при дворі і навіть колись врятував царя, попередивши його про змову. Конкурс краси тоді проходив неквапом: впродовж цілого року красуні натиралися усілякими оліями і пахощами, а потім їх посилали до царя на одну ніч. Після цього дівчата вирушали в особливі приміщення – але більшість з них вже ніколи не бачили царя, якщо тільки він сам не бажав знову зустрітися з ними. А хто сказав, що бути наложницею великого царя – це суцільне задоволення? Естер, проте, виграла цей конкурс і залишилася при дворі у званні цариці.

Здавалося б, ну що такого в цій історії, щоб вносити її до складу Священного Писання? Але все головне ще тільки попереду.

Перша в історії спроба тотального винищення євреїв, як свідчить Біблія, була задумана якраз при дворі Артаксеркса. Навіть єгипетський фараон свого часу зовсім не хотів євреїв знищити, він тільки збирався обмежити їхню народжуваність. Тепер же при дворі виявився якийсь Гаман, який запропонував цареві такий проект: «Є один народ, розкиданий і розсіяний між народами по всіх областях царства твого; і закони їх відмінні від законів усіх народів, і законів царя вони не виконують; і царю не слід так залишати їх. Якщо царю благоугодно, то нехай

буде приписано знищити їх, і десять тисяч талантів срібла я відважу на руки приставників, щоб внести у скарбницю царську» (Естер 3:8-9).

Мабуть, Гаман зовсім не збирався бути «спонсором» цих погромів: він, навпаки, хотів пожитися майном тих, кого вдасться вбити, і частину здобичі заздалегідь обіцяв віддати цареві.

Артаксеркс погодився, рішення про винищення євреїв було прийняте, дата вибрана за допомогою жеребу, і по всьому царству були розіслані вказівки до намісників і начальників, як саме слід здійснити цей захід.

Вихід є завжди

Мордехай як наближений до царя не міг не дізнатися про цей наказ. Що ж тепер робити? З одного боку, його вихованка стала царицею. А з другого – що вона вирішувала? Навіть увійти до царя не могла без його особливого запрошення. А Мордехай, відповідно, не пускали до неї. Довелося придворному вдатися до допомоги слуг, щоб передати цариці звістку про те, що їх самих хочуть у найближчому майбутньому вбити. Східні двори можуть бути розкішними і славними, але життя при цих дворах все ж не таке привабливе, як здається на перший погляд.

І тоді ця молода жінка, від якої не залежало нічого, яка була просто дуже красивою і цінною іграшкою наймогутнішої людини у світі, вирішила діяти сама. Спершу вона попросила всіх євреїв царського міста Суз оголосити строгий триденний піст. Утримуючись від їжі, або, кажучи біблійною мовою, «упокорюючи себе», люди показували Богові свою повну залежність від Нього, готовність прийняти Його волю. Надії на власні сили в них вже не залишалось.

Оповідач тим часом майстерно нагнітає напругу – і в той же час показує, які ненадійні розрахунки Гамана, як рушати один за одним його плани. По-перше, він так хотів розправитися з ненависним Мордехаем, що навіть не був готовий чекати дня, призначеного для винищення всіх євреїв. Він приготував високий стовп, на якому збирався повісити свого недруга.

Несподіване закінчення

Але вийшло все не так. Цареві не спалося, він велів принести і читати палацові хроніки – і так йому нагадали про минулі заслуги Мордехая. І виявилось, що вірного служителя ніяк не нагородили! Цар поспішив виправити цю несправедливість і спершу порадився з Гаманом: як нагородити найвірнішого слугу? Гаман відповів: «Нехай принесуть одягання царське, в яке одягається цар, і приведуть коня, на якому їздить цар, покладуть царський вінець на голову його, і нехай подадуть одягання і коня в руки одному з перших князів царських, – і одягнуть того чоловіка, якого цар

хоче відзначити пошаною, і виведуть його на коні на міську площу, і проголосять перед ним: так робиться тому чоловікові, якого цар хоче відзначити пошаною» (Естер 6:8-9). Гаман був упевнений, що всі ці почесті призначені йому, але вони дісталися його злому ворогові Мордехая, Гаману ж довелося вести коня за вуздечку.

Здавалося б, можна було відступитися, зрозуміти, що планам його не судилося збутися. Але Гаман наполягав на своєму – і так йшов до власної загибелі, як до нього і після нього безліч тих, які були засліплені ненавистю і власним високим становищем.

А що ж цариця Естер? Після посту вона влаштувала розкішний бенкет і запросила на нього чоловіка-царя і недоброзичливця Гамана. Коли цар на бенкеті прийшов у добрий настрій, він, як прийнято в царів, обіцяв виконати будь-яке прохання Естер. Вона відповіла: «Якщо я знайшла благовоління в очах твоїх, царю, і якщо царю благоугодно, то нехай будуть даровані мені життя моє, за бажанням моїм, і народ мій, на прохання моє! Бо продані ми, я і народ мій, на знищення, вбивство і загибель» (Естер 7:3-4). І приголомшений цар вислухав історію про страшного ворога, який хотів знищити її саму, і відданого йому Мордехая. Вирок був ухвалений тут же, на місці: Гамана повісили на тому самому стовпі, який він приготував для Мордехая.

Проте на тому історія ще не закінчилася: адже наказ про винищення євреїв вже був розісланий по всій величезній Перській імперії, а скасувати одного разу віддані накази в перських володарів було не прийнято. Тоді від царського імені був виданий інший указ: тепер уже євреям дозволялося і навіть прямо пропонувалося постояти за себе, помститися всім своїм ворогам і перебити їх. Книга Естер додає: «І в усякій області й у всякому місті, у всякому місці, куди тільки доходило повеління царя й указ його, була радість в юдеї і веселощі, бенкет і святковий день. І багато з народів країни зробилися юдеями, тому що напав на них страх перед юдеями» (Естер 8:17).

Юдеї скористалися такою можливістю і дійсно знищили всіх своїх ворогів – лише в Сузах їх виявилось п'ять сотень, у тому числі повісили десятеро Гаманових синів. Цей день вирішено було відзначити як свято, і до цього дня воно є в календарі єврейських свят під ім'ям Пурим – це слово перекладається як «жереб». Колишні вороги єврейського народу кидали жереб, визначаючи день, коли треба євреїв перебити, але в результаті загинули самі. Такий вже випав для них жереб.

Бог діє завжди

І все-таки, ставитися до цієї книги спокійно християнам часто не

вдається. Її навіть пропонували виключити зі складу Біблії. Що ж це виходить? Обраний народ не просто позбувся загибелі, але і відплатив ворогам тією ж монетою? Хіба не можна було інакше? Хіба вони не розуміли, що народ Божий не повинен уподібнюватися своїм гонителям?

Важко сказати, чи можна було в ту епоху позбутися ворогів, не завдаючи їм при цьому ані найменшої шкоди. Відняти в них зброю? Взяти під варту? А якщо вони відмовляться (адже точно не погодяться), тоді що?

Але найголовніше, що слова про любов до тих, хто тебе ненавидить, у тому світі ще не прозвучали. Як і у випадках з Виходом та із завоюванням Ханаана, питання було одне: хто кого. І горе переможеним!

Дивлячись на світ, зображений у книзі Естер, де вбивство однієї людини чи цілого народу – така ж буденна річ, як царський бенкет, ми краще розуміємо, що Новий Заповіт став дійсно новим, революційним для свого часу.

Але в християн є ще одна причина ставитися до цієї книги з обережністю. В її єврейському тексті жодного разу не згаданий Бог. Якби вона не входила до складу Біблії, у нас не було б особливих підстав думати, що вона взагалі має якусь відношення до питань віри. Це захоплююча історія з життя перського двору, з конфліктами, інтригами, напруженою дією і несподіваною розв'язкою. Але діють у ній в усіх випадках люди і тільки люди.

Саме з цієї причини в грецьку версію цієї книги були додані цілі абзаци, що викладають богословський погляд на ту саму історію. От, приміром, як моляться Мордехай, дізнавшись про небезпеку: «І нині, Господи Боже, Царю, Боже Авраамів, пощади народ Твій; бо замишляють нам загибель і хочуть знищити одвічне насліддя Твоє; не знехтуй надбання Твого, яке Ти визволив для Себе з землі єгипетської; почуй молитву мою й змилосоєрдя над насліддям Твоїм і зміни нарікання наше на радість, щоб ми, живучи, оспівували ім'я Твоє, Господи». І оповідач додає, що палко молився не лише він, але й усі євреї. Але ці рядки явно були додані в текст пізніше, якраз для того, щоб зробити його більше повчальним для віруючих.

Але навіть якщо відмовитися від них – історія не втрачає свого сенсу. Бог у будь-якому випадку діє в історії, тільки не завжди у вигляді вогняного і хмарного стовпа, як при виході ізраїльтян з Єгипту. Його воля може творитися руками людей – навіть якщо вони при цьому і не говорять про Нього перед іншими людьми.

Що ж до ролі жінки в релігії Старого Заповіту і в християнстві, вона зовсім не тотожна ролі чоловіка – але й нічим не нижче за неї. Вона просто інша, як показує нам ця біблійна книга.

БРАТЕРСЬКА ЛЮБОВ У НОВОЗАПОВІТНІЙ ЦЕРКВІ

Церква – це особлива спільнота людей, об'єднаних вченням та любов'ю Ісуса Христа, покликаних до нового життя у Христі Ісусі, з новими серцями, новими думками і новими особистими відносинами. Ці відносини будуються на принципах взаємного прощення, поваги, шани та любові.

Братерська любов – ознака здорової та сильної церкви, яка веде активну боротьбу з темрявою цього світу в ім'я Господнє.

На останній вечері зі своїми учнями Ісус Христос промовив: «Нову заповідь я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви! По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ів. 13:34-35).

Отже, головна розпізнавальна ознака істинних християн-послідовників Христа – це любов, яка панує поміж братами і сестрами Церкви Божої.

Саме любов Ісуса Христа, який віддав Своє життя на хресті заради спасіння людей, стає особливим мотиваційним чинником до спільності усіх християн. Ісус віддав Себе як жертву

примирення за грішників, щоб через покаяння до Бога могли прийти мільйони і мільйони людей по всьому світі. Саме такої жертвової любові Ісус очікує від своїх учнів, послідовників, кожного, хто називає себе християнином.

Апостол Павло у Посланні до римлян написав: «Любов нехай буде нелицемірною; не навидьте зло та туліться до доброго! Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною! У ревності не лінуйтеся, духом палайте, служіть Господеві, тіштесь надією, утиски терпіть, перебувайте в молитві, беріть уділ у потребах святих, будьте гостинні

до чужинців! Благословляйте тих, хто вас переслідує; благословляйте, а не проклинайте! Тіштесь з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче! Думайте між собою однаково; не величайтесь, але наслідуйте слухняних; не вважайте за мудрих себе! Не платіть нікому злом за зло, дбайте про добре перед усіма людьми! Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зі всіма людьми!» (Рим. 12:9-18).

Істинна християнська церква новозаповітних часів – це не просте чи формальне об'єднання громадян задля спільного поклоніння Богу (так трактує держава). Церква Ісуса Христа – це єдине тіло, єдиний неподільний організм, у якому знаходять притулок, захист та порятунок знедолені, побиті гріхом люди. Саме тут повинні панувати милосердя, любов, жертвовність, самовідданість кожного її члена, кожного християнина.

Перша християнська церква, яка описана у Діях святих апостолів, відзначалася там, що «вони перебували в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42), «... всі віруючі були вкупі і мали все спільним» (Дії 2:45), «... поживу приймали із радістю та в сердечній простоті, вихваляючи Бога та маючи ласку в усього народу» (Дії 2:46-47), «... А люди, що ввірували, мали серце одне й одну душу» (Дії 4:32).

Така Церква Ісуса Христа – взірць істинної братерської спільноти.

ПАПА РИМСЬКИЙ ФРАНЦИСК ПІДТРИМАВ ОДНОСТАТІВІ ЦИВІЛЬНІ ШЛЮБИ

Евангеліст Франклін Грем заявив, що висловлювання папи римського про можливість гомосексуалістам створювати цивільні союзи суперечить Святому Письму.

Біблія вчить, що, створюючи людську расу, «чоловіком і жінкою Він їх створив, і поблагословив їх...» (Буття 5:2а). Перша сім'я складалася з чоловіка та дружини, потім – їх дітей, що показує, як Бог визначає основний соціальний осередок суспільства – сім'ю.

Біблія ясно дає зрозуміти, що Бог не схвалює, коли «жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Римлян 1:26-27).

Евангеліст підкреслив, що любов Бога «всеосяжна» і грішники можуть прийти до Нього, звернувшись до Його Сина Ісуса Христа з вірою і покаянням. Грем стверджує, що схвалення папою Франциском гомосексуалізму в кінцевому підсумку спотворює Слово Боже і применшує спокотну роботу Христа.

«Для папи Франциска спроба нормалізувати гомосексуалізм означає сказати, що Святе Письмо помилкове, що наші гріхи насправді не мають значення і що ми можемо продовжувати жити в них, – наголошує Грем. – Якби це було правдою, тоді б не знадобилися смерть, поховання і воскресіння Ісуса Христа. Хрест був

би марним. Ніхто не має права або влади применшувати жертву Христа від нашого імені».

Грем стверджує, що любов Бога до людства безмежна, зазначивши, що, згідно з Біблією, людина може стати частиною Його сім'ї через покаяння.

«Так, Бог дає зрозуміти, що Він любить нас і хоче, щоб ми були частиною Його сім'ї, але Він також розповідає, як це може статися. Біблія говорить: «Покайтеся ж та наверніться, щоб він змілувався над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього...» (Дії 3:19-20а), – зазначив евангеліст.

Грем підсумував, що відсутність каяття тягне за собою вічні наслідки для людської душі. «Я хочу, щоб всі знали істину і знайшли спокій, який приходить тільки якщо повністю віддати своє життя Йому і Його заповідям. Наслідки невірального серця, згідно з Писанням, – вічна смерть, – підкреслив Грем. – Якщо ми не покаємося і не отримаємо Його прощення, віддавши своє життя Йому, ми проведемо вічність як частина іншої сім'ї, коли ми покинемо цю землю, – сім'ї засуджених».

БОГ.NEWS.

ПОЛЬЩА ЗАКЛИКАЛА СЛОВЕНІЮ ВИЙТИ З НЕБЕЗПЕЧНОЇ СТАМБУЛЬСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ

Міністерство юстиції Польщі направило офіційного листа уряду Словенії з рекомендаціями та закликком денонсувати Стамбульську конвенцію через небезпечні цінності, закладені в ній, та розробити свою власну версію конвенції, яка б не несла загрозу моральним цінностям.

Уряд Словенії ще не висловив свою думку щодо конвенції, однак депутат від правлячої партії Словенії Бранко Гримс прокоментував заяву Польщі в Twitter: Словенія також повинна вийти зі Стамбульської конвенції. Найкраще одночасно із виходом із Глобальної угоди про міграцію, тобто не відкладаючи – негайно!».

Словенія підписала конвенцію в 2011 році і ратифікувала її в 2015 році, того самого року, що й Польща. Схоже, що в країні назрівала дискусія, чи справді цей сумнівний документ є таким невинним, як його рекламують в ЄС.

У пропозиції створення свого власного документа з протидії домашньому насильству зазначається, що вона має сприяти захисту дітей від моральної корупції. Пропонується взяти за основу положення, що стосуються дітей, прописані в конвенції ООН 1989 року, але додати до цього ще положення про те, що життя дитини починається з зачаття. Пропонується, що новий документ також має містити визначення сім'ї як такої, що складається з батька, матері та дитини чи дітей, а також можливість шлюбу лише між чоловіком та жінкою.

Позиція польського уряду дуже чітка – Стамбульська конвенція є феміністичним винаходом, який хоче виправдати гомосексуальну ідеологію. Польща оголосила про вихід з конвенції ще наприкінці липня, що викликало хвилю тиску та шантажу з боку ЄС.

Намір вийти зі Стамбульської конвенції навіть висловлює країна, яка стала її ідеологом та першою її підписала – Туреччина. Там хочуть розробити свою власну конвенцію, без гендеру та сексуальної орієнтації.

Нищівної критики цей документ також зазнає в Вірменії, де депутати заявляють про те, що «це сором» для Вірменії. Водночас депутати Латвії звернулися до Конституційного суду з вимогою перевірити конвенцію на конституційність.

Молимося, щоб українська влада також побачила очевидну шкоду від цього міжнародного документа, який несе жорстку гендерну диктатуру під прикриттям боротьби з домашнім насильством.

У СЕРБІЇ СТВОРЮЮТЬ МІНІСТЕРСТВО, ЯКЕ ПОВИННЕ ЗАХИЩАТИ ТА ПІДТРИМУВАТИ СІМ'Ю

У Сербії створюють нове профільне міністерство, яке буде приділяти особливу увагу сімейній політиці та візьме відповідальність за підтримку сім'ї. Міністром стане представник консервативних сил «Сербський патріотичний альянс».

Після того, як Сербія зіткнулась із різким демографічним спадом, новий уряд вирішив рятувати сім'ю. Нове міністерство очолить Радомир Дмитрович, відомий своєю різкою позицією проти фемінізму, ЛГБТ та виборчої гендерної квоти в країні.

Порушуючи питання «захисту сім'ї», Сербія ідеологічно зближується з Польщею, Болгарією, Словаччиною та іншими країнами, які виступають за «традиційні сімейні

цінності» та консервативну політику. У 2018 році чисельність населення Сербії скоротилася на 37 680 осіб, або на 5,4 відсотка. Це найгірший показник за десятиліття. Маючи низький рівень народжуваності порівняно з середньоєвропейським та великий відтік людей, які шукають кращого життя за кордоном, Сербія до 2050 року може втратити майже чверть свого населення.

Всеукраїнський Собор.

ПРИЙНЯТИ ХРИСТА - ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ?

Прийняти Христа - значить покаятися у гріхах, повернутися обличчям до Бога і повірити, що Ісус увійде в ваше життя, простить ваші гріхи і зробить вас такими, якими Він хоче вас бачити.

Але погодитися з розумінням того, що Ісус Христос – Син Божий і що Він вмер на хресті за наші гріхи – ще недостатньо. Недостатньо також прийняти це своїми почуттями. Ми приймаємо Ісуса Христа вірою, зусиллям своєї волі.

Вам доведеться особисто запросити Ісуса Христа увійти у ваше життя, щоб Він простив ваші гріхи і жив у вашому серці. Адже хоч Він «не бажає, щоб хтось загинув», Він стає Господом, Владикою вашого життя тільки після вашого особистого запрошення.

Бог знає ваше серце, для Нього важливі не стільки слова, скільки ваше ставлення і ваше бажання.

Якщо ви справді хочете, щоб Він став вашим Спасителем, схиліть голову там, де ви є, і промовте від усього серця: «Господи Ісусе, дякую Тобі за те, що Ти вмер на хресті за мої гріхи. Дякую за те, що Ти – мій Спаситель

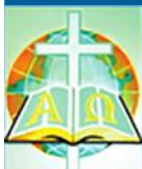
і Господь. Дякую за прощення моїх гріхів і за Твій дар вічного життя. Візьми моє життя у Свої руки. Зроби мене таким, яким Ти хочеш мене бачити. Віднині все моє життя належить лише Тобі. Амінь».

Слова можуть бути інші, головне – щоб вони були щирі і виходили з глибини вашого серця.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruuiu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).
На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (сліванко)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jesenínova 77,
Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

ВІРУЮ

№ 11 (262)
листопад 2020 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuiu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.